

планински върхове. Въ манастира прѣстоялъ около единъ часъ и седналъ на рогозка, съ кръстосани крака, обѣдвалъ малко варенъ бобъ. Кадугерътъ ключаръ билъ нѣкъдѣ си на жетва та черковата била затворена, а сѣщо и виното. Възглухиятъ мирски слуга на всичкитѣ му запитвания, съ постоянна усмивка, отговарялъ: „незная“. На четвъртъ часъ, при входа на самия боазъ, въ дивна мѣстность, на самото шосе е кацналъ, като старъ замъкъ, Капиновския манастиръ „Св. Никола“. За послѣдния манастиръ „прѣданието гласи, казва Иречекъ, че билъ основанъ въ врѣмето на царъ Асѣнь II въ 1228 г. и слѣдъ това често билъ възобновяванъ“. „Селото Капиново, продължава сѣщия, което лежи малко по-нататъкъ на сѣверъ, нѣкога, казватъ било градъ, центъръ на цѣлата тукашна покрайнина“.

Прѣминалъ прѣзъ боаза, който продължава около половинъ часъ и криволи между скалисти склонове, покрити съ габарови хръсталаци, край силно шумящата рѣка и селата Иов-